

Per què «comandante» i no dictador?

«La majoria dels catalans que van prendre com a bandera la revolució cubana contra la dictadura i el món aspre saben ara que allò ha estat un immens error»

A aquestes alçades de la història, només una magra part dels nous insurgents socials en la nostra part del món reivindiquen el comunisme. Només uns pocs s'hi atreueixen. Una certa insurgència integrada dins la CUP, i gràcies. Fins i tot per a la tropa de Podemos resulta massa agre dir-se'n o, per exemple, salvar les conseqüències de la dita revolució bolivariana a Veneçuela. L'herència d'Hugo Chávez és una catàstrofe i els ?assessors? catalans o espanyols que van intentar marcar el camí als nous salvadors sud-americans se'n distancien tant com els permet el passat immediat. El socialisme real és massa real. Un real desastre. Abans i ara.

En aquesta part del món i encetat el segle XXI qui més qui menys també entén que el règim de Fidel Castro ha estat una dictadura. I que qualsevol pretesa virtut que se'n pugui destriar -com ara l'aparent abolició de les desigualtats socials, l'alfabetització de la majoria de la població o la preparació d'uns quadres mèdics solvents i humanitaris- no justifica de cap manera els defectes del règim.

La majoria dels catalans que van prendre com a bandera la revolució cubana en els anys seixanta contra la dictadura i el món aspre que els va tocar viure saben ara que allò ha estat un immens error. Si haguessin d'enviar els seus fills a viure a la Cuba revolucionària que ha deixat en herència Castro, no ho farien. Molts d'ells se n'han fet creus quan n'han tornat d'un viatge de turisme còmode i fugaç, encara que no ho reconeixin.

El bany de realitat és tan fort, que la majoria ja no s'escuden en les excuses que sempre havien salvat l'opció revolucionària. Que Cuba sigui un desastre ja no és un efecte pervers del bloqueig que van perpetrar els Estats Units després del fracàs de Bahía Cochinos i la crisi dels míssils soviètics. Si Cuba no se n'ha sortit és, senzillament, perquè el dirigisme d'estat, prengui el nom que prengui, no se n'ha sortit mai.

Això ja ho han entès les generacions de catalans que van agafar la bandera de la revolució cubana contra el franquisme. Però una cosa és assumir-ho en solitari i una altra acceptar-ho en públic. Els rebels que fracassaren encara oferirien flors al pas de la comitiva de les cendres del líder si estiguessin a Cuba aquests dies. S'emocionarien amb el dol dels cubans que sempre s'han identificat amb Fidel i que ara s'esmussen amb les incerteses d'un canvi.

Per això, a Catalunya, hi tants pocs periodistes i mitjans que utilitzen les expressions ?dictador? o ?dictadura? quan es refereixen a la mort de Castro. ?Líder? o ?règim?, en tot cas. És més fàcil referir-se al ?comandante?. És molt dur acceptar el darrer fracàs. Després d'haver reconegut a contracor que la Unió Soviètica era una catàstrofe comparada amb el capitalisme del bloc occidental o que Albània mai va ser cap paradís del proletariat. Cuba és el darrer baluard sentimental. I no es pot perdre en tot.

Per això també els mitjans de comunicació públics de la Generalitat han fet esforços sobrehumans aquests dies per servir equilibris. Per no ferir els sentiments de tots aquells catalans que només a contracor reconeixen que les coses no es van fer ?del tot bé? a Cuba. El capitalisme és com és, però molts pocs triarien anar-se'n a viure allà a salvar les restes de la revolució. Perquè al final s'ho han mirat tot com si fos una pel·lícula de Hollywood. La pel·lícula de les seves vides, més nord-americana que cubana, ai!